

сж живѣли въ цирка, кжде сж ходили и какъ най-сетне се избавили отъ ржцетѣ на лошия цирковъ директоръ.

Колкото повече Орѣшка и родителитѣ ѝ се радваха, толкова Орѣшко ставаше по-тжженъ. Единъ день Орѣшка го попита:

— Защо си станалъ мълчаливъ, не играешъ и не приказвашъ както преди?

— Слушай, Орѣшке, азъ нѣма вече какво да правя тука!.. Да се върна въ цирка не искамъ, затова ще отида при майка си.

— Не, не може, ние не те пускаме!

— Разбира се, — каза баща ѝ, — ти ще останешъ при насъ. Ще повикаме и майка ти да дойде.

И добриятъ човѣкъ веднага написа писмо на Орѣшковата майка, прати ѝ пари и следъ два дѣня майка му пристигна. Голѣма бѣше радостъта ѝ, като видѣ момчето си. Тя никакъ не бѣше доволна, че той стана циркаджия, но по-добре бѣше тамъ, отколкото въ кжщи да гладува и да слуша неприличнитѣ ругатни на пияния си баща...

— Той никога нѣма вече да се върне при васъ, — каза бащата на Орѣшка. — Азъ съмъ богатъ и имамъ само едно момиче. Ще се грижа и за Орѣшко. Ще го пратя да се учи, а пъкъ ти, добра майко, остани при насъ. Ще бждешъ тукъ въ свои хора. Орѣшко, съгласенъ ли си?

Орѣшко се задави въ сълзи отъ радостъ.

— О, азъ съмъ ви толкова благодаренъ! Азъ винаги съмъ искалъ да се уча, но баща ми не даваше. Като порастна, ще ви се отплатя.

— Нѣма какво да ни се отплащашъ. Ти спаси детето ни и затова ние вѣчно ще ти бждемъ благодарни и задължени.

* * *

Минаха много години. Орѣшко се учеше добре и свърши гимназия, после университетъ. Настани се на голѣма служба и прибра майка си и чичо Чочо, които бѣха доста остарѣли, да живѣятъ при него. Разбира се, той не забравяше Орѣшка и родителитѣ ѝ. Често ги посещаваше и прекарваше заедно съ тѣхъ въ дълги разговори за хубавитѣ и бурни детски години.

(Край)

Вѣра Бояджиева Фолъ